

Súd: Krajský súd Trnava  
Spisová značka: 5Tos/130/2022  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2515010232  
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 09. 2022  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Pollák  
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2515010232.6

## Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Michala Polláka a sudcov JUDr. Ladislava Révesa a JUDr. Kataríny Stanislavskej, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX pre pokračovací obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 odsek 1, odsek 4 písmeno a) Trestného zákona, o sťažnosti obžalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Piešťany zo dňa 22.08.2022, č. k. 2T/61/2015-2617, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 13.09.2022 takto

### rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a .

### odôvodnenie:

Okresný súd Piešťany uznesením zo dňa 22.08.2022, č. k. 2T/61/2015-2617 rozhodol takto: Podľa § 79 odsek 3 Trestného poriadku súd žiadosť obžalovaného A. B., nar. XX.X.XXXX v Trnave, trvale bytom C., D. E. XX/X, t. č. vo väzbe v ÚVV Leopoldov, o prepustenie z väzby na slobodu zamietal. Podľa § 80 odsek 1 písmeno c), odsek 2 Trestného poriadku súd u obžalovaného A. B. nenahrádza väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť obžalovaný a to bezprostredne po jeho vyhlásení, ktorú odôvodnil prostredníctvom obhajcu podaním zo dňa 24.08.2022 doručeným súdu dňa 25.08.2022 (skrátene) nasledovne:

Uznesením Okresného súdu Piešťany zo dňa 30.07.2021, sp. zn. 2T/61/2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 19.08.2021, sp. zn. 6Tos/89/2021 bol obžalovaný vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, nakoľko si nepreberal poštu na adrese F. XXX, ktorú uviedol na hlavnom pojednávaní dňa 27.01.2020.

Od 30.07.2021 podal už 4 krát žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, pričom uviedol, že sa bude zdržiavať na adrese C., D. E. X, kde býva jeho matka.

Súdu sa za nepreberanie pošty a neoznámenie zmeny miesta svojho pobytu ospravedlnil, avšak v žiadnom prípade sa nevyhýbal trestnému konaniu.

Žiada nahradiť jeho väzbu elektronickým monitorovacím systémom, čím sa prvostupňový súd v napadnutom rozhodnutí nezaoberal.

Prvostupňový súd uvádza, že obžalovanému hrozí uloženie vysokého trestu, čo nie je dôvod väzby. Prokurátor sa práva na podanie sťažnosti vzdal.

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

- a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a
- b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak

- a) nie je prípustná,
- b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo

c) nie je dôvodná.

Krajský súd v Trnave na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku, preskúmal správnosť a zákonnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo. Sťažnosť podala oprávnená osoba, v zákonnej lehote a smeruje voči rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo sťažnostný súd zistil nasledovné:

Obžalovaný je na základe obžaloby podanej prokurátorom na Okresnom súde Piešťany dňa 07.09.2015 stíhaný pre podozrenie zo spáchania obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, na skutkovom základe uvedenom v podanej obžalobe.

Obžalovaný bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Piešťany zo dňa 30.07.2021 sp. zn. 2T/61/2015 zo dňa 30.07.2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 19.08.2021, sp. zn. 6Tos/89/2021 z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, ktorá väzba sa mu započítava dňom 30.07.2021 od 10:20 hod., kedy došlo k skutočnému obmedzeniu jeho osobnej slobody.

Napadnutým uznesením rozhodol prvostupňový súd o žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu, ktorá bola prvostupňovému súdu doručená dňa 16.08.2022.

Z obsahu spisového materiálu sťažnostný súd zistil, že prvostupňový súd v danej veci postupoval v súlade so zákonom a správne, keď určil termín výsluchu na deň 22.08.2022, na ktorom rozhodol o žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu a výsluch procesne správne zrealizoval a dospel k správnym skutkovým a právnym záverom.

Prvostupňový súd správne vyhodnotil všetky relevantné skutočnosti, ktoré sa vzťahujú jednak k otázke, či trvá podozrenie zo spáchania trestného činu obžalovaného, ako i v otázke či existujú konkrétne skutočnosti odôvodňujúce tzv. útekovú väzbu obžalovaného.

V predmetnej trestnej veci je splnený materiálny predpoklad, ktorý vyžaduje dôvodnosť trestného stíhania voči obžalovanému.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že z doteraz vykonaného dokazovania zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok bol spáchaný, má znaky daného trestného činu a sú dôvody na podozrenie, že skutok spáchal obžalovaný.

Sťažnostný súd sa stotožňuje so záverom prvostupňového súdu, že z doposiaľ vykonaného dokazovania možno dospieť k záveru o existencii dôvodného podozrenia, že sa obžalovaný dopustil stíhaného skutku a tento má zákonné znaky vyššie uvedeného trestného činu. V odôvodnení prvostupňového súdu však absentuje uvedenie skutkových zistení, ktoré preukazujú dôvodnosť trestného stíhania obžalovaného a špecifikácia dôkazných prostriedkov, ktoré odôvodňujú dôvodné podozrenie obžalovaného zo spáchania stíhaného skutku. Tento nedostatok je však možné odstrániť v rámci sťažnostného konania a nemá vplyv na správnosť záverov prvostupňového súdu.

Dôvodné podozrenie, že stíhaný skutok spáchal obžalovaný, vyplýva najmä z výsluchov poškodených G. H., I. J. A., D. K., L. D. a svedkov M. N. O., M. K. I., F. D., M. P. N. Q. D., I., P. A., D. Q., M. I. R., ktorí uviedli, že práce, resp. diela vykonané jednotlivými poškodenými mali byť pre spoločnosť Stavhit sk, s.r.o. riadne vykonané a zo strany spoločnosti Stavhit sk, s.r.o. neboli voči takým prácam, resp. dielam vznesené reklamácie, na základe ktorých by spoločnosť Stavhit sk, s.r.o. mala dôvod poškodeným buď nezaplatiť alebo krátiť vyfakturovanú sumu. Naopak generálnemu dodávateľovi diel - spoločnosti Stavhit, s.r.o. mali byť odmeny za vykonané diela, teda za diela dodané poškodenými vyplatené, pričom spoločnosť Stavhit, s.r.o. spoločnosti Stavhit sk, s.r.o. za diela vykonané poškodenými nezaplatila, v dôsledku čoho zostali pohľadávky poškodených voči spoločnosti Stavhit sk, s.r.o. neuhradené. Obžalovaný mal potom, ako poškodení diela vykonali, previesť spoločnosť Stavhit sk, s.r.o. na tretiu osobu. Do uvedeného kontextu potom zapadá aj skutočnosť, že spoločnosť Stavhit sk, s.r.o. zrejme nemala žiadnych zamestnancov a žiadny majetok, z ktorého by bolo možné uhradiť záväzky tejto spoločnosti. Z uvedených skutočností možno vyvodiť dôvodné podozrenie, že spoločnosť Stavhit sk, s.r.o. nevykonávala žiadnu činnosť smerujúcu ku generovaniu zisku a zámerom obžalovaného bolo vyhnúť sa záväzkom voči poškodeným subjektom. Obžalovaný bol v rozhodnom čase konateľom oboch menovaných spoločností, pričom jeho konaním mala byť poškodeným spôsobená škoda veľkého rozsahu.

Dôkazy, uvedené v ods. 13 tohto uznesenia dostatočne preukazujú, v súčasnej fáze trestného konania, podozrenie zo spáchania trestnej činnosti, ktoré je dostačujúce na rozhodnutie o ponechaní obžalovaného vo väzbe v súčasnom štádiu trestného konania. Rozhodovanie o väzbe nie je totožné s rozhodovaním o vine alebo nevine. V rámci rozhodovania o väzbe súd skúma iba dôvodnosť trestného stíhania, teda či existuje dôvodné podozrenie, že obžalovaný sa dopustil spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu a či tento skutok má zákonné znaky konkrétneho trestného činu. Súdu, ktorý

rozhoduje o väzbe, neprináleží posudzovať jednotlivé dôkazy a vyhodnocovať ich spôsobom, ktorý je vyhradený výlučne súdu rozhodujúcemu o obžalobe, teda súdu rozhodujúcemu v merite veci. Na pozitívne rozhodnutie o väzbe postačuje existencia podozrenia, ktorá v tomto prípade preukázaná bola. Sťažnostný súd sa stotožňuje so záverom prvostupňového súdu, že na dôvodoch tzv. útekovvej väzby obžalovaného sa nič nezmenilo ani v súčasnom štádiu trestného konania. Prvostupňový súd v napadnutom uznesení správne poukázal na konkrétne skutočnosti, ktoré tento väzobný dôvod zakladajú. Obžalovaný prvostupňovému súdu na hlavnom pojednávaní konanom 24. júla 2019 uviedol adresu na doručovanie F. XXX, ktorú potvrdil aj na hlavnom pojednávaní konanom 27. januára 2020, avšak na predmetnej adrese si nepreberal zásielky doručované poštou a políciou, nebolo ho možné zastihnúť ani telefonicky ani prostredníctvom ustanovenej obhajkyne, keďže v určenej lehote si sám obhajcu nezvolil. Obžalovaný mal trvalý pobyt na adrese F. do 17. februára 2021, kedy mu ho zrušil nový vlastník nehnuteľnosti, ktorý ju získal v dražbe, pričom dom bol podľa šetrenia polície pred tým dlhší čas neobývaný. Zo správy polície z 15. januára 2020 vyplýva, že prešetrením pobytu obžalovaného v F. bolo zistené, že tento sa tam nezdržiava, avšak podľa ich zistení by sa mohol zdržiavať na adrese C., D. E. XX/X, preto bola žiadosť súdu o doručenie zásielky postúpená na políciu v Hlohovci, ktorá dňa 26. januára 2020 oznámila, že sa zásielku obžalovanému nepodarilo doručiť ani na opakované pokusy, nakoľko im nikto neotváral a od susedov bolo zistené, že obžalovaný tam dlhšiu dobu nebýva, čo spochybňuje tvrdenie obžalovaného, že býval na uvedenej adrese u svojej matky. K uvedeným skutočnostiam pristupuje aj to, že mu v prípade uznania viny hrozí uloženie trestu odňatia slobody v trestnej sadzbe od 10 do 15 rokov, teda uloženie vysokého trestu a práve právna kvalifikácia skutku znemožňuje prvostupňovému súdu vykonávať bez súhlasu obžalovaného hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti, čím prišlo k pomerne dlhému mareniu trestného konania obžalovaným, čo u jeho osoby založilo útekový dôvod väzby.

Samotná hrozba vysokého trestu nie je bez ďalšieho spôsobilá založiť existenciu útekového dôvodu väzby, avšak v tomto prípade nemožno opomenúť, že obžalovaný sa reálne vyhýbal trestnému konaniu, pričom práve hrozba vysokého trestu mohla byť jedným z motivujúcich faktorov, ktoré obžalovaného k takémuto konaniu viedlo.

Obžalovaný v sťažnosti uviedol, že v prípade jeho prepustenia z väzby na slobodu sa bude zdržiavať u svojej matky na adrese D. E. X, C. a teda u jeho osoby nie je ďalej daný útekový dôvod väzby. V tomto kontexte je však nevyhnutné zdôrazniť, že vyhýbanie sa obžalovaného trestnému konaniu bolo súdom vyhodnotené ako úmyselné konanie, nakoľko obžalovaný mal vedomosť o prebiehajúcom trestnom konaní v štádiu konania pred súdom, súdu neoznámil meno nového zvoleného obhajcu a ani neuviedol zmenu adresy na doručovanie, na ktorej by preberal písomnosti, tieto sa mu nepodarilo doručiť ani políciou, v dôsledku čoho nebolo možné v trestnom konaní pokračovať. Obžalovaný si chybu s neoznámením zmeny adresy na doručovanie síce priznal a ospravedlnil sa za ňu, avšak svoje konanie sa snažil prezentovať skôr v rovine nedbanlivosti, pričom s týmto jeho tvrdením sa súd nestotožnil. Práve z dôvodu, že sa jednalo o úmyselné konanie obžalovaného, nemožno predpokladať, že u jeho osoby oznámením adresy, na ktorej sa bude zdržiavať (ako tomu bolo aj v minulosti), zanikol útekový dôvod väzby. U obžalovaného je naďalej dôvodné predpokladať, že v prípade jeho pobytu na slobode sa bude vyhýbať preberaniu súdnych zásielok, príp. dostavovaniu sa na hlavné pojednávanie a tým mariť priebeh trestného konania.

Pokiaľ ide o možnosti nahradiť väzbu obžalovaného inými, menej invazívnymi prostriedkami trestného práva, a to dohľadom probačného a mediačného úradníka, prvostupňový súd správne toto nepripustil s odôvodnením, že takéto opatrenie by u obžalovaného, vzhľadom na jeho osobu a konkrétne skutočnosti odôvodňujúce existenciu útekového dôvodu väzby, nebolo dostatočnou zárukou, že tento neujde, nebude sa skrývať, aby sa vyhol trestnému konaniu alebo trestu. K tomu sťažnostný súd dodáva, že konanie obžalovaného, ktorým pomerne dlhý čas maril priebeh trestného konania, svedčí o tom, že mal záujem mariť priebeh trestného konania a obdobné konanie u jeho osoby možno predpokladať aj v budúcnosti. S poukazom na uvedené možno konštatovať, že ani uložením primeraných povinností a obmedzení za súčasného využitia technických prostriedkov na monitorovanie jeho osoby, nie je u obžalovaného možné dosiahnuť účel väzby inak, ako obmedzením jeho osobnej slobody. U obžalovaného nemožno vylúčiť, že aj v prípade nasadenia monitorovacieho náramku, by mohol mať záujem utiecť alebo sa vyhýbať trestnému konaniu, a tým porušiť režim, ktorý by mu bol súdom, v prípade nahradenia väzby, stanovený.

V prípade obžalovaného je ďalej nevyhnutné zohľadniť, že je stíhaný pre podozrenie zo spáchania obzvlášť závažného zločinu, pri ktorom by na možnosť nahradenia väzby obžalovaného iným inštitútom

musela byť preukázaná existencia výnimočných okolností. Obžalovaný však na žiadne výnimočné okolnosti nepoukázal a tieto nezistil ani sťažnostný súd.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia nesprávne zaoberal možnosťou nahradenia väzby obžalovaného písomným sľubom, pretože obžalovaný žiadny písomný sľub prvostupňovému súdu nepredložil. Jedná sa však len o formálne pochybenie, nakoľko z výroku napadnutého uznesenia je zrejmé, že prvostupňový súd o možnosti nahradenia väzby obžalovaného prijatím písomného sľubu nerozhodoval.

Konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia bolo vykonané v súlade so zákonom, boli dodržané všetky zákonné a ústavné garancie spravodlivého procesu súvisiaceho s rozhodovaním o väzbe.

S poukazom na vyššie uvedené zistenia a závery tunajší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.